

Ivar Sild

PILDIMASIN

(teine raamat, luuletusi ja poeeme 1996/98)

LINDANISE

Ivar Sild. Pildimasin.

© Ivar Sild 2001

Teos ilmub esmakordselt.

BAHAMA 2001

www.bahamapress.org

bahama@bahamapress.org

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos on e-kirjastatud autori nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autori nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

OBJEKTIV

x-x-x

arvan et korstnale

mõjuksid kõhatilgad vihmapiiskadest paremini

sestap saidki jänes ja traktor katusel kokku

et punatelistest korstnale

ööbikutekoori saatel üle anda graniiditükk

millel hommikused kastepiisad

kogutud raudrohult ja inimeste arstikapist

korsten kõhatas

see oli peaaegu krooniline

ja tänas tagasihoidlikult jänest ja traktorit

üürgas Tom Waitsilikult

ööbikutekooriga "Ööbiku surma"

oli ilus ja pidulik päev

x-x-x

väike teetass tormab ehmunult tuppa

karjub mu peale hädaliselt

ma ei saa muud aru

kui et betoonmajad varisevad

varsti aga mõistan

kuuris puid lõhkudes

vigastas ta lusikaga kõrva

sestap kisabki

ja mu kukrusse poeb

kus ma hoian veel

palavikus mikrolaineahju

x-x-x

kuuskede alt imelik kolin kostub

haug lenneldes läheneb

vahepeal vaarikaid põõsalt napsab

propelleri pörina saatel oksale laskub

kolin on vali

ning segatud matsudega

lõpuks ta näeb kuis samblal

väänleb üks käsi ja jalalaba

mõlemad ühendatud raske kuldketiga

mis kolisebki kui nad vabaneda püüavad

teineteisest

nõnda tantsides

igatseb käsi üht vart

jalg üht säärt

ning teist kätt jalga ja keha

sedä kõike liitma

haug veabki vetikatest

ronkade abiga

inimese kohale ja paneb ta kokku

kuid käsi jalga ei kuula SÕNA

vaid lähevad ära

nad on erinevate inimeste osad

x-x-x

ööd venivad alati pikaks
kui tuhm toalill ärkab
jälle midagi erakordset
nõnda robinaga ehmatab
just uinuvaid kärbsed
ja hiilivaid sipelgaid
tardumusest saab sebimine
sipelgad tantsivad ringis
kulunud värvikorraga
pragunenud põrandalauadel
peen tumepruun ring
hallbeežikal taustal
siis raputab tuul
pisikest roosat vagunelamut
lambikuppel liigahtab
viskab kärbsed maha
need kukuvad kesk ringi
neegrid peavad söömapidu

x-x-x

öölinde on tõusnud klaasilt lendu
laperdab liblikana toas
riivab rābaldunud tiibadega
vaase vaipu raamatuid ja pildiraame
ohkab
ning langeb sohva pehmusesse
kāivad maa ja tähed ringi
too kummaline lind võpatab
ja sureb
helepunane veri valgub ta tiibadelt
pruunidele pōrandalaudadele
paberile
sohvale vaadates
on seal varjud magamata ööst

X-X-X

kiiresti kiiresti üle sügisporise nukra maa
õrnasti õrnasti tuksub mu süda rinnus su poole
erksana erksana näen seismas keldrimüürisid
hõbetab hõbetab mida kuu oma üllast meelest
trellitatud trellitatud aknast sirutub käsi
kahvatu kahvatu valkjasviolett peen soonine käsi
tulen tulen haaran su käekese oma küüniste vahele
naerad naerad hüsteeriahoos lajatakse läbi öö
nutan nutan su veretute käte peale
lähevad lähevad mööda sinendavaid sooni tunded
jõuavad jõuavad su leekivpunase peani
hiilgavad hiilgavad kaks smaragdi õrnillast näost
oled oled siin lihtsalt süü lunastaja isa tütar
timuka timuka punajuukseline kaunis kass
metsik metsik oli su isa ja vaba oled sinagi
raputad raputad trelle et murda mu juurde
läbi võre surume violetne ja valge miim
riivavad riivavad huuled üksteist viiv on miljoniks
aheldatud aheldatud oled müüri külge ja mina
visklen visklen sest lahkuda ei saa kuigi koidab
põlen põlen põrmuks kooljakahvatu keha kübemeke
tulevad tulevad hommikul inimesed ja viivad sinu
poovad poovad su pärnapuusse sest oled TIMUKA

TÜTAR

WAMBI

MUUSA

x-x-x

inglid nutavad

põlevasse karpi

ja leegid õgivad pisaraid

ikka susshh ja suss

inglid nutavad

rohi närbub

karbist kasvavad trompetid välja

ja lendavad lõunasse

korjan õunu puudelt

vargapoisse ka

istume maja ette pingile

ja krõmpsutame

kollaseid õunu

ning inglid nutavad

põlevasse karpi

x-x-x

sosistan jäälille su kõrva

mis punetab

roosatab

sellist lahkumist näeb harva

su käed ja nägu

muutuvad kalbeks

laternate helgid kaovad

taha su laugude

mu käte vahele vajub

vaid sametine raug kude

kristalliseerub vaim

kesk pakast

ja helveste raju

äkki kõik nii pude

sinu ihu

ja vaim

ning lumepihu

SUBJEKTIIV

x-x-x

mõtlesin su aknale

roosasse marmorlossi

päikeskiired puhuvad pojenge

need kasvavad üle lossi

sina upud üleni õitesse

vaid heinalõhn su juustest

kiirgab pojengide meelusest läbi

ma leian su üles

ja sina muutudes valgeks liblikaks

tantsid üle köie

ja eileõhtuste sampanjapudelite

mina loobin karikakraid

ja hundirattaid

olen žonglöör

sina akrobaat

kuid elutsirkuses oleme paar

x-x-x

Meeri eile riietasin end just lahti
kui tulid mu mõtteisse ja ütlesid
et miski okas on kuhugi tunginud
ja sulg on tindist tühi
ja merisiga on surnud
ja mu taguots on kõhna
ja linnud su aias on vaid varesed
ja
ja

vastasin sinule seistes alasti
avatud akna ees
et päike paistis mu fallosole
ja ostsin uue pastaka
ja merisiga saab paradiisi
ja toitun tervislikult
ja vares vaga linnukene
ja
ja

x-x-x

ja meist kõnnibki mööda

laps

kilgates sirutab jalad

kuldvasika nina vastu

hammustab isukalt

rohelist lehepuru jäätist

ning naudib enda soovust

siiruviiiruline udu

udu

sudu

vabalangemise kiirendus

üheksa koma kaheksa

meeter sekund ruudus

lapsed on vaakumis

x-x-x

ämblik merirohelisel seinal

kummardab vedrutab

siugleb ülespoole

jalad lohisevad mööda krohvi

kärbes õhuvoolus

kukub kukub

tiivad talt rebisin mina

kukub õhkavpruunile mullale

lõpetuseks

tuleb varblane

nokib seinalt ämbliku

mullalt kärbse

lendab ära sureb

prügikasti kõrval

mingi viiruse embuses

mina vaatan seevaldi trellidest

hoides vigast maailma

ja kilkan kolmeaastane

x-x-x

ühel tänaval jalutas poeet

suurte inimlike tunnete

suur poeet

sellel tänaval seisis kerjus

suurte inimlike tunnetega

väike kerjus

ja sel tänaval lendas lind

pisikeste linnulike tunnetega

pisike lind

poeet õhkas õnnes ja ülevuses

kerjus värises näljas ja madaluses

lind keksis näljas ja seepärast

et ta oli üks varblane siin ilmas

x-x-x

oo l'amour võtab kevadest hõngu
kasvab ja peletab linnulaulu
sunnib vaikima mootorid sunnib
otsib üles aedlinna ja aguli
väheke ähmis ja pohmas tänavad

oo l'amour on võõrkeelne värd
kuid on olemas tuksetena omagi
lembus arm ihalus igatsus ja
miski tabamata ime on pealegi
aitamas uitavaid kirjanikke

oo l'amourist kes sõnu seavad
kes usuvad et nemad on sõdurid
erootika ja platoonia lipu all
nemad kaltsudes uitajad ning
maksumaksja parasiidid usuvad

oo l'amour paneb pöörlema minu
koos teistega kesk tänavaid
nii jätkegi täheldamata tõe
sellest et minagi tegelikult
teie nahkses higises pungas

x-x-x

räpane Emajõgi
laisalt rullib oma lihakseid
tema kaldal istub
murdepunktis piiga
ja suitsetab
taevas on hämune
valkjaskollane laik
keset ühtlast halli
 kui päikeseketas
 piirjooned saab
 muutub ilm selgeks
tühine paik
TÜ on muut
ainus mis Tartus on ehe
see on räpane
ja laisk Emajõgi

x-x-x

mu juuksed on täidetud
tumeda rasvaga
ajust
linnapilvedes rääsunud
lõdisevad poolekerade süsteemist
on kasvanud imbunud maailmasse
kraanaraamide vahele
suruõhuvasaratesse
on jäänud inspiratsioon
see tundub võigas
mu käsi veab mehaanilisi pilte
keegi ohkab
keegi plaksutab
annan kortsunud põsele musi
miski liigutab rinnus
käib plõnn
selleks korraks on pildimasina
terasvedru katki

MEIL PARANDATUD APARAATIDELE

ANNAME POOLEAASTASE GARANTII

noh kohtume siis poole pärast
praegu olen veel poolearuline
kahendik süsteem

x-x-x

kolm metaselt läikivat ronka
istusid mu vaimse tervise peale
nad nokkisid
kust keegi sai
üks toksis maha osavuse kätest
teine laiskuse kõhult ja tuharailtki
kolmas aga
tagus augud mu valgesse maski
võõpas punasega üle
sai roosa näo
nüüd olengi vähe imelik
vaimne tervis on auklik ja rabe
olen omanäoline
 kuskil ajaleheveergudel
 nohikud
 inglise keeli freaks
 lähevad moodi
nüüd on see käes
nohikuna moes
luuletajana põlatud

x-x-x

sõnade jaoks pole aega
lipsavad huulilt nad aimates
niikui jääb ma vait
südamest aga tunded ei lähe
minust on saanud
kahesilmne fotokaamera
objektiiv
subjektiiv
kokku pandud üliobjektiiv
mu aju sünteesib läätsede pilte
visuaalseid emotsioone
maailmapilte
vastuseid
küsimusi
hea süntesaator on
peaks talle palka maksma
kalas on fosforit
šokolaadis energia
läätsed pilguvad
aju sünteesib
analüüsib
käsi registreerib
valgele paberile

x-x-x

seisan

mudasel tiigikaldal

kevadveed jooksevad porri jäänud jälgedest

ja minu talla alt läbi tiiki

ja päike sakutab lepapuid nii

et nad kukuvad tol mama

õhk on lepa sigimist täis

seisan

kolmeharuline müts peas

pool mütsi roosa

pool mütsi violett

kolm kellukest tilisevad linnulauluga koos

inetu nukker grimass

voolab pisaratega üle näo

rehman vasaku käisega

siis paremaga

pilved kaovad silmadelt

ja näen tiigipinnal vesiroosi

valge lootus läbi violetse melanhoolia

valge lootus läbi violetse melanhoolia

valge lootus

ÜLIOBJEKTIV

x-x-x

need kes üle jäid
olid sõrgadega hobused
 nemad kraapisid kuuseokkad välja
 järvepõhja mudast
üle jäid ka rohelised hiired
suurte silmade ja kõrvadega
 nad sülitasid pohli
 ja paiskusid ise kui raketid
 selg ees vastu maltsametsa
malts rullus heinarullideks
 mis on hea toit merilehmadele
mina olen näkk
 kes tähekarjuse eest kuu peal
 karjatab tolnumere lehmi

x-x-x

ühest laternapostist kasvab välja kraana

teisest purskkaev

kolmandast öö

betoonmaja bensiinisudus

kesklinn tusatseb udus

vanalinnas vanadus

on noored löönud välja

auto ürgab rocki noodis

varblane jääb kummi ja asfalti vahele

hüppamised hüpatud

aga trammid

trollid

bussid

bensiini- ja diiselautod

sõidavad oma sõitmisi edasi

x-x-x

peotäie juukseid lasin autode kiirtuulde
kummik sahinal künnab killustikuhunnikut
kõnnitee servas
tuvi tuleb nokkima konisid prügikasti kaanelt
ja teksades pringi pepuga tibi libastub
süljelärakal
mürinal naeran
autode tuututamine toeks
üks eterniidilahmakas sajab kraevahele
ebameeldiv tunne
särk on ka tagurpidi seljas
reede 13

x-x-x

buss kihutab kihutab

ina mu kõrvus viskleb

üha kaugemale jäävad linnatuled

üha kaugemale kodu

ka sina mu kallis

oled kadunud ära

buss undab ja juht laulab

raadio muliseb ning vanamooridki

tagaistmel usuvad jumalat

presidenti

ja kedagi veel

päikesejänku siivutult

minu kubemel hüpleb

alles ta ärkas

soe nii soe on tal

ja mul

me usume iseennast

sõpru

ja luulet

rohkem ei usu meiegi

sest alles eile proovisime surra

seegi ei õnnestunud

mis siin siis veel saab õnnestuda

x-x-x

solberdan sõrmedega

päikesevees

tuhat kristallkivi

toovad hõbedust juurde

mõtted on kaugel ees

sõrmed leiavad ukse

ja kivid kullast uurde

südametukse

paisutab vett

ja see voolab voolab

voolab

päikeseveri

ja voogab

sõrmedemeri

x-x-x

kannikeste voog

ratsutab üle Munamäe

rebib pikali torni

lööb laiali kraaksuvad kuused

ja ontlikud järved

tuleb mu juurde

tantsib

tantsib surmatantsu

ümber minu

elektrooniline võbin

läbistab triibulist ihu

ning siis algab laul

kimäärid kisendavad

lauasahtlites

korruga vaibub tants

vaibub laul

ning siis hakkab sadama

kohinal näritud konte

pealuid ja ribisid

maa muutub valgeks

elevandiluu roosa varjundiga

valgeks

x-x-x

vana ja väsinud Memphise vaarao
paneab vesilikud kuninganna voodisse

 need lakuvad kõdistavad

 seal lebavat kassi

kassi irevil mokaade vahelt

ronivad välja lutikad

kuldse nahaga lutikad

 kes laulavad

 mu isamaa mu õnn ja rõõm

luua seljas ratsutaja

nõid Kleopatra

haarab kobra sabast

 kobra muutub fallooseks

ja viskab ta vaaraole suhu

too jookseb koos lutikatega

minu juurde kappi

 tule Antonius

heliseb lüüra Rooma

x-x-x

valgetes tuunikates roomlannad
rappuvad ühtes marmorvannidega
suured nahkhiired purustavad losse
süljates naiste ihudele
soomudaroheline sülg
tõmbab haisvad linnid ihudele
mis rebenevad joontelt
ihutükkide supp valgub merre
ning ajab hulluks tuunikalad
merd haarab pööris
ükshaaval vurvhatavad temast
väikesed kirjud koolibrid välja

x-x-x

tütarlaps

õunapuu

kolm sinilille

veidi väsinud vikerkaar

toob taevast toonid

kristallikillud kortslehel

öös õhkavad vaikselt

hommikul panevad heinamaa põlema

kolm sinilille muutuvad mustaks

õunapuust halud seina ääres

tütarlapsest naine

x-x-x

inimhaledusest läbi

kirsivahune foobia

moodustab violetse

kummise

kaelkirjaku

kes muutades aasal

igatseb lehelaulu taga

tema juurde mõranenud aiast

roomab sinisilmne lehekonn

surub erkkollased huuled

kirjaku laubale

pärast pruunilapiline

brontodraakon

sööb mõranenud aias

esivanemate hingi

x-x-x

dromedaride

kaamelite

laamade

ring

pöörleb ümber juustuketta

see kasvab külmas valguses

kollased kaselehed kukuvad

liivatatud teele

nina liivas

piilub kutsikas enela põõsaid

unetult jorisev jooksiklane

koerakese sabaotsa haukab

lehed lendavad tagasi puudele

kuu kahaneb

ring

laamadest

kaamelitest

dromedaridest

haihtub

Araabiasse

Lõuna-Ameerikasse

ja kes teab kuhu

RETROSPEKTIV

AIAD

PROLOOG

läbi une ja elu ning vaimuvälgatuste
läbi kõige mis mul on jooksevad tarad
voolavad plangud ning hüplevad müürid
läbi minu on kangastumas imelised paigad
aiad mille eest hoolitsevad inimesed või
saatan või jumal või siis aiad iseendast
kes küll ütleks miks läbi ja mitte üle

kas kaltsudes teadjanaine selgitab šamaanitrummil
mis tähendab see tuhandemiililine rännak
rännak mida päriselt miilides mõõta ei saa
kui kaua võiks kesta teekond kui elada
kui sirutada jumala kingitud tiivad ning lennata
kes teab kes tuleb minuga kaasa või
üksi ja alasti pean minema siit
mitte miskit ei tea kuid tahan ma teada
sest läbi mu elu ning une ja vaimuvälgatuste
läbi kõige mis mus on kangastuvad aiad

ma aiman mu kallid et vaid põgus huulteviiv
ning ma lähengi siit teele jalas Hermese sandaalid
ma aiman su siniste silmade sära jääb minuga
nukker minnalubav igatsev ja võõristav
iga ajahetkega üha võõristavam kaugem pilk
jääb minuga kaasa sinu ja samas jumala suudlus

ma ei tea kas kohtun igavikus sinuga kordki
kas ristuvad tuisustel tormistel radadel mõtted
või istume koos päikselises Heliose aias
ma ei tea mu kallis ja sinagi ei tea

näen su pilku mis räägib ehmunult
mine mu armsam kuni selleks on aeg
mine mu arm enne kui jääda palun sind
sa suudled mind viivuks leek lahutab hinged
ma tõusen üha kõrgemale valgesse uttu
tagasiminekut ei ole kaasas vaid su pilk

VÕÕRAS AED

linnakivide soojal ja pehmel sametil
astub üks pisike nukker ja vabanev poiss
määrduvad rusikad surumas taskutesse aukusid
silmad vilamas näljaselt toidupoe vitriinil
nii ta astub rämpase jopega külmetav hulgus
ta seisatab hetkeks vaid hetkeks roheline tara taga

maailm piiride taga helgem ja kirkam
teisel pool tara on väikene maja ja lilled
õunapuud on ja palliga tüdruk
üks linnuke õunapuu oksal on laulmas
ja tüdruk naerab
naer ja laul
laul ja naer

äkki ta seisab otse aia taga
kaks kirkast silma puurimas hulguse nägu
eemal veereb vaibudes punane pall
miks nii nukker oled võõras poiss

ja nüüd aja tagant tunnen su ära
tunnen ära su kaks kirkast silma
selle igatseva pilgu
ma tunnen et rohkemat ma ei vaja
ei mingit sööki jooki magamisaset

ma sulen laud ja võtan vaikides selle pilgu
astun kohmakalt taarudes sügavamale linnahallusesse
ikka ent kuulen seda küsimust
miks nii nukker oled võõras poiss
võõras poiss
võõras poiss

mina lähen ja vaikin
ei tea veel miks olen nukker

TUBERKULOOS

tuhm tubakasuits ja sudu
mässivad pruuni plangutaguse enesesse

helepruunides beežides öösärkides haiged
pead tudisemas
käed värisemas
plärud viltu hammaste vahel

kollased lõhenenud viltused tüükad
vaimukesed ujuvad sulnis rahus ümber
purskkaevude ebajasmaiinipõõsaste maja

labori roosa seina ääres prügikastide taga
nirakad halli musta valge kirjud triibulised
kassid kõutsid kassipojad
vaikselt lämbuvad kräunuvad hääletult
roosad keeled limpsavad läbi halli pilve
rohelised kiirgavad silmad tantsivad
kui virvatulukesed kuurialusel

valge helge pilvena vajub halli pilve sisse
räpakast köögist toidu kuum aroom

ei tea mis eilsust ja sumbust on siin maailmas
kes saab see haigutab
kes võib see sureb

nüüd aimab hallis ürbis hulguspoiss
piiludes tänavaservas üle kõrguva tiheda plangu
võõrasse aeda
see süngus peab rabama
miks on ta nii nukker
kuid sulle ei saa ta seda öelda

sest lämbuvate kassisilmade rohelistes kumas
ei ole sinu kirglikke silmi
sinu igatsevat pilku
sa ei tea ikka miks olen nii kurb

VAIKNE AED

mis tunne on topaasi jäikusest sukelduda vaiksesse merre

sa ei tea

tule mu kalleim ma haaran su käed ja hüppame

kas tunned kui kerge on liigutada käsi

jalgu

pead

mõtted tungivad läbi suvehommikuste ämblikuvõrkude

haldja hääletu hingus puudutab sireleid

kollast marmorpinki ja liivatatud teid

kõik saab maheduse ja haruldase sädeluse

linnud vaikivad hardusest

õrnkumedalt laulab haige sirel

laulab kiusakast kuradikesest kes tammus aias

kuhu ingleidki ei lubata

murdis oksid ja rebis õisis

kuuma hingusega kõrvetas lehed

haige sirel laulab nukralt ohates

udu summutab ohked ja ravib värsket paitusega

sirel ei laula enam

aed on vaikne

looridest astuvad lavale baleriinid

tipivad lendlevad põõsastest üle

ja kaovad jälle

vaimulised roosad ihud ühinevad murul
lainetava udu rütmis liiguvad
maigutavad sädemed hüplevad silmist
hellitavad sireleid ja linnukeste sulgi
valgus kumab üha suuremana läbi hinge
hõbeväreelus muutub mahekuldseks säraks

ja ikka keegi ei ütle ühtki sõna
meiegi vaikime
sina ei kuule mu huultelt ikka veel vastust

METSISTUNUD

mu ees lennates rebid oma rüü servad
metsistunud turris karusmarjapõõsastes
nad vaevu paistavad heinast mis rinnuni sirgunud
õunapuud on mattunud habesammalde alla
mudamulin üksikust laukasilmast aianurgas

nahkhiired lauglevad pimedas riivates tiibadega nägu
piiksatuste vahele kuskilt kostub
öiselt melanhoolse paaniflöödi heli
kime ja mahe kaigub pilliroo hääl

kostab krigin ja kolksatus
läbi aia tormab süngeilmeline hirv
sarved murtud ja sõõrmed puhevil
aiapostid maas ja murdunud

rohtunud aias sünged on mõtted
sünge on pilk
sünged on teod
mõtted vihisevad peas
üha räsitum see paistab

kuskilt nopid hapu tikri kuskilt toore sõstra
tilgub piisku lehtedelt
puhtaid kristallsäravaid külmi piisku

metsistunud kassipoeg aia nurgas nutmas
nälg kisub krampi kõhu ja saba sorgu
kuid süda ei luba
ei luba tappa tillukesti vallatuid valgeid hiiri
kel kodulabürint kasteheinas

ühtäkki näeme hirmunud piigat
pea kohal rippumas mõõk
jooksmas puude vahel alasti

nukra naeratusega vaatad
ja õrnalt tõmbad mind käisest
lahkume äkki

LUULE

selge ja kirkana laotub aed meie ees
selge ja kirgas on pilk su silmis
helge ja kaunis flöödiviis Tagorelt

allikas väikesest kaljurahnust
tungib elu südamesse voolab ojana
rõõmsaviisilise ojana läbi Aedniku aia

vaata seal magnooliate juures ta seisab
seal seisabki valge särava habemega Aednik
ta hoiab käes ühte rulli
papüürusel satori sinetavad värsid
sammaldunud kivi kõrval liiliad
tõstavad koidupunas värinal päid

tiu liu tüüu tiu
Ajolai mu sangarlik vend
Elenaa mu vooruslik õde
et taevast te ometi leiaksite õnne

kuldsõrgadega roosa ninaga talleke
kepsutab kivistel nõlvadel
jah mäed mäed on kaitsmas Aedniku maad

kevadveed pesevad kõik
Tagore värsid kingivad kirkuse
selge ja kirgas on Aedniku luule
selgeks ja kirkaks saab aed

tantsime tallates roosimuru
meil kepiga põletab turjasid haldur
me peame lahkuma
kahvatuil palgeil häbi
ja koidupuna

me lahkume
kuid meelde jääb
selge ja kirgas aed
mis luulena laotub me ees

TALV

üks värv toonib ilma
süütust ja õilsust peab kätkema see
raevu ja vallatust peitma eneses
veider et ilu mis lummab nii võimsalt
vaid friigiidsusest kõneleb

kas tean kuhu kadusid elujanus sõdurid
jaa nad seisavad kuusemetsa servas
seisavad ja ootavad millal ma tulen
et viia sest aiast frigiidsuse põhjala
ootavad tahtes mind tappa

nad seisavad metsa ja niitude piiril
katelokkide rammus supihõng
vareseparv
ründab vastutuult üle kuusiku

ma vaatan aeda raiun värblasi surnuks
miks miks ometi ei näe ma jäneseid
valgeid jäneseid kiiremaid kui põhjatuul
salalikumad kui Põhjaeit Lapu nõid

vareseparv kaob
seisan lumevalli peal ja vaatan
kuidas metsaservas istuvad sõdurid

nüüd näen ka jäneseid
kogu aeg on nad olnud niidu peal
näksinud jäälilli lumeheina
tuisuga tiirutanud võidu üha tiirutanud mu ümber

KUJUD

pronkskujud puukujud marmorkujud
silmadeta saatusteta mõteteta inimesed

hekikäikude labürindis eksleb vaim
kaltsudes pikkade juustega naine
vaim jookseb ringi käes trumm

vana naine vana naine
mõttetu tümin elutuile

kas sa ei näe on su silmad nokkinud kotkas
nad ju elavad väänlevad karjuvad
ajan neist tõbe rabelustõbe
mille saatan neile on põletanud verre

käin ja puurin
kujud on kujud
siledad seisvad pronksist või puust või marmorist
silmadeta ja saatusteta maailm

äkki kesk pruune kogusid sina
su roosa vaevus kumab kui ehmunud päike
ja naeratab

siis ärkab ka tardunud maailm
kujud tõesti liiguvad oigavad ootavad
nägudesse ilmub saatus ja juhus

mina seisan ja mõistatan
kes on see räbalais naine
ta pea lõheneb kirvehoobist ja pooltest
veereb välja kollane muna mis särab
üle taastardunud ilma

see naine oli teadjaeit
mina ent uskusin liiga hilja

RIPPAIAD

kui kiigelaual vahel taeva ja maa
on niitidega rippumas aiake
vaevu linnusulest suurem lapike
vaevu kiratseb üks taim
kuldkiirejuuksed ta pea ümber hõljel
Passaat ja Mussoon kaks vallatut venda
eriti armastavad sasida neid

sõrmeotsaga tipin ringi ümber kullerkupu
ja kaks sinu pisarat jäävad voolama sinna

hõbedane ring ümber planeedi
siit ülevalt võin vaadata maailma
ülevalt võin tunda alamate valu
ja äkki mõista
mina olen alamast alam
kuigi ülal

ülevalt võin veeretada värssse
ja alamalt nautida pisaraid
pisaraid sinu kahvatuist silmist
ja nad voolavad voolavad voolavad
kraavike ajab üle kallaste
maalapp upub suurvees

tin nin ninnn nn
katkevad niidid
ja aiake vahel taeva ja maa
langeb alla kullerkupp närtsib

sinu pisarad on rasked
sest maailmavalu ei kannata ülevust
ise on ta liigagi ülev

all maa peal tallan jalgadega
ümbes hiigellilleväljade oma rännuringi
sinna kraavi sinu pisaratest ei piisa
ja maailmavalu ei tule

TAGASI LINNAS

sain teada et šamaanieit
keda nägin kujudeaias
olen tegelikult mina

kõnnin räbalates Tallinna
ravitsen inimesi müün kuldkalu
näen röömsaid nägusid
näen kurbasid ka
salalikke madusid tunnen lähedal
kuid hambutud mürgitud on nad

korraga aga seisan riidal
posti külge seotuna
lahvatavad leegid ja saatanlik naer
mässab mu kurgust end välja

kas mõistate inimesed kelle te tapate
minu
kes ma nõidusest miskit ei tea

sajad tuhanded noad rebivad ihu
hing seda tugevam on
hing aina paisub ja paisub
kuid keha närbub
vaid vaim hõljub veel te kohal

imestan kust ometi võtsite mürgi
salvasite hambutud maod
ja siis näen su silmi

näen su silmi kүүrus selgade taga
silmad on saatana omad
imelik mu Linn ja Sina
te mõlemad reetsite minu

ja nüüd tean ka
miks olen nii kurb
kui su kirglikud silmad ja suudlus
seda praegu ei mõista
siis ei saagi nad seda mõista

EPILOOG

rännanud läbi leekide aia
läbi kodu võõra tiisikuse
läbi vaikuse metsikuse
läbi luule talve ja kujude
läbi rippumise läbi aedade
olen nüüd surnud

siin Tartarose pimedatel nõlvadel
mõistan ma mis leidmata jäi

ei aidanud suudlus
ei pilk
ei jumal
saatan
ega inimenegi

üks hea kaalub üles sada kurja
sestap ongi kurja sada korda rohkem
istutat puu
mets raiutakse maha
ning hingelagedal hakkavad möllama tormid

möllake keerutage lõhkuge
mis minul sest enam
olen väsinud kõigest
ka sinust mu saatanlik arm

me kõik kuulume jumala sisse
ja jumal meisse
meile kuulub maailm
ja aiad mida käia läbi elu

HIERONÜMUS PARADIISIS

1.

kallis Margariita
võta mu hall kuub
ja püksid
laota voodile laiali
ja suudle püksilukku

su pikki
kastanpruune
otsekoheseid juukseid
näen
embamas halli riidet
mul on lõbus

kahju et inimesed ei tea
kui lõbus on surm

2.

paradiisis nüüd rändan ja elan
Jehoova nimetab mind sõbraks
heidab nalja inimeste üle
aga tema silmadest näen
et ometi ihkab ta nende poolehoidu

jumal oo issand
üttele miks hoolid neist
miks tahad et nad sind
ainult sind austaksid

Hieronümus
ole vait
kuula parem kuis inglid laulavad
halleluoja
au olgu jumalale kõrges

3.

äkki kesk kloonitud Eedeni aeda
näen Lutsiferi
neitsi Maarja ja Eevaga
lõbusalt vestlemas
haaran kantsiku
ning astun ligi kui

sa Hieronümus
oled ikka naiivne küll
kas sa tõemeeli usud
mida räägib JHVH
ta pole ju ainus jumal
nagu mina pole ainus

tagane saatan
tagane
peksan piitsaga lõukoera aiast

h bistan Maarjat ja Eevat
ning ise imestan endas
miks ometi saatan on jumala aias

SAATANA MÄRKMED

1.

vanadest tähtedest klopsiti kokku aeg
inglid tõusid üle mu spermase pale
ma tõusin ja tõusin kuni tõusin kuningaks
ja pimedus sai minu haledaks riigiks
kroonimispidustus vaikselt algas
kuni hääbus

2.

minu määratus laotuses võib leida kõike
mis vähegi loob inspiratsiooni ja sunnib
kannatus lein ahastus süngus pimedus
PIMEDUS on maailma algprintsip
kõik luuletajad on mu lapsed teenrid
ja mõni kunstnik
helilooja ka

3.

riigipiiridel lendavad nahkhiired
kaelas kõigil haaknõeltest ketid ja käppades
elavhõbeda luminestseeruvad lambid
piir pimeduses valgete ristvälkude mäng
teraselt vaikust kuulates võid märgata
et ultra ei olegi vaikne

piir ongi ainuke valgus mu riigis
elavhõbe on mürgine

4.

pole veel maganudki kui juba
saabus küllakutse

oi keda ma näen siin saalis
vend JHVH oled kosunud pärast inglükooli
paks ja särav oled ning su habe
mina näe karvutu ja tõmmu

huvitav sa ei vasta ei räägi
vanasti olid minust suuremgi
lobamokk

tegelikult oledki üsna puuslik
ma lähen nüüd koju

5.

liigun läbi aedade
läbi lasen endast voolata algainel
samam olen ise algaine
ma sulan ja sulan
kes ma olen
kas saatan
või pimedus
või

6.

eile küllastasin Maad
käisin ristirahva tantsupeol
vilgutasin tulesid
krigistasin orelisonaatide plaate
silitasin naiste rindu
ja pigistasin meeste kubemeid
nad vaatasid üksteist naljakalt ehmunult
nad vaatasid
ja püüdsid mõtelda
hämmeldunult kiskusid riided ült
läks orgiaks
mees mehega
naine naisega
ha ha haa

7.

käisin jälle steriiliku juures
ta rääkis
mõtelge
siunas ja pörkis
võltsteemandid pöörlemas peas
ime et need maha ei kukkunud

miks ma lavastust segan
ei tea

8.

Allahi ja Buddhaga kõrtsus
leppisime kokku
et jätame JHVH maailmast ilma

9.

kosmilise valitsemise eksamitulemused

Saatan 10p

Buddha 10p

Allah 5p

JHVH 0p

10.

meie kolime nüüd teise dimensiooni
dimensioonide muut
JHVH jäi kursust kordama
minu noorema vennaga ühte klassi
head aega luminestantsed hiired

MEIE ISA

KES SA OLED TAEVAS

KUUS

1.

kogunisti on kummalised need kogemused mis sain
mägiküla väikeses Buddha templis
tean mille pärast on maailm nii tige
miks vaatab hirvepoeg hirmunud silmil kõike
kaste on langenud maale valgus pärlites
nopin ja purustan hiiglaslikke kärbsemune
pruuni maa võbelevalt seljalt kahe sõrme vahel
pigistan puruks mu jõud voolab üle mäe rahutult
ja koiduahetuses mu ees kummardavad rahvad
aga mina
muutun kuldseks valguseks ja hajun
sest ei mõista mis minuga on rahu see küll ei ole

2.

nüüd ma puhkan vahkvihast väreleva maa kohal
ja linnud lendavad rõõmsalt mu ümber
rõõmsalt
ei ei
ei
iselaadne sädin tuleb nende nokkadest
räägivad midagi TEMAST kuskil perifeerias
kus mustade habemetega ja kongninalised mehed elavad
karmid sõjakad seaduse raiujad
sääl kõnnib ja paimendab meeli üks leebe mees

üsna minu moodi olevat aga mina olen ju METSIK
tal on kummaline nimi Jumala Poeg JEESUS
ma lähen TEDA siis otsima

3.

kuigi hulkunud ma juba mitu aastat
ei ole raugenud ind
TA on ju siin ma tunnen et TA tuleb mulle vastu
rohtunud künka ümber istub kaltsakate kamp
minugi rõivad on nãrud lähen ja istun teiste sekka

juba viiendat hommikut käime mina ja teised kaltsakad
istumas selle rohtunud künka ümber
juba viiendat hommikut udu niisutab meie nãod
paneab kohmetuma sõrmed ning keeledki
siis tuleb künkaküürule ei tea kust TEMA
ja rããgib

tõesti ütlen ma teile et ei anna ma teile leiba
tõesti ütlen ma et teie ei nãe sãrjepoegagi
vaid mõõga toon ja küsin miks
miks ometi istute siin mãe veeres

tõesti hakkasin mõtlema et tarvis tõusta
mina tõusen ja mõned teised kaltsakad veel
sest saime aru
vãhemalt seekord
ATHENA

4.

maailm on techno elektro ja ankeet

5.

kui on siis on kui pole siis pole või võrdsus
kuuendal hommikul ootan trammi
rõskust meelitan kontidesse et kohe ta hüljata
ootan vaid trammi tulebki üks vale numbriga
number ei ole vale aga mina ei sõida sinna kus tema
läbi kahvatu kollase suure liiliaõie kostab kolin
sellest tulebki värisedes möögides tramm
kaks tühja vagunit ehk siiami kaksikud
nõnda suurele trammile ei jätku hommikul sõitjaid
aga õhtul või mingil muul lõpueelsel ajal liialtki

NARR NIGRUM CIRCUSES

1.

narr nuttis hinge seest
tribuliste sukkadega kuningas
lõi ta minema karjudes
you are fired

2.

narmendavas valges brokaatkuues
ta tuli
läbi öökakarde puhkemise
metsviinapuu viljakusest
jõudis meie aega
meie rohuaeda
kus püsti seisis mustav telk
tsirkus

3.

Nigrum Circus oli hubane koht
enamus artiste olid mustad või
moorlased
harva hispaanlased
ja nüüd tuli tema
lubikahvatu narr

4.

hoiamegi grimmi pealt raha kokku
klouni meil polegi
või arlekiini
hüüatas hõrenea habemega direktor
musjöö olge nii lahke ja vahetage riided

5.

ta tuli areenile
lilleõilmetest õmmeldud kirjus trikoos
aga ilme oli nukker
 mees te rikute ju peaproovi
hädaldas direktor
lavameister hoidis pead kinni

6.

 ärge muretsege
jumestaja pani Beethoveni CD
sonaadid mängima
 miks just tema
küsis arlekiin
 muusika meenutab teid

7.

paksu Max Factory
huulepulgaga
kirsipunase
ülespidise kaare
vedas ta tuhkja tooniga
valgele poorsele nahale
 mida rohkem mossi vajus
 narri suu
 seda teravamalt taeva
 kiskus punane kaar

8.

ta rollid
 tribuliste sukkadega kuningas
 ruuduliste pükstega poodu
 täpiliste sokkidega armuke
 ja viimane
 ülbe cocat kaaniv nooruk

9.

sirelid kasvasid areeni rinnatisel
arlekiin miimitas
rahvas möirgas
klounistunu hüüdis
visake nüüd mulle Coca-Colat
kõigil olid plekkpurgid
kõik täitsidki ta palve

10.

järelhüüe ajakirjanduses
narr kes ütles tõde
kuningale
ja klounina valetas
rahvale
hukkus
tuhande kilo plekkpurkide all
ta ihu ei leitud
jäägitult kadunud
areeni rohekasse liiva

11.

vigane
ühe jalaga
karkudel karglev
poiss
leidis garderoobi peegli
eebenipuust raami vahelt
päevapildi
kus seisis pea viltu
keegi valgetes rõivastes
kolmeharulise mütsiga mossis kuju
mis-sa-tuhnid-siin
liks laks
ta jooksis läbi kevadise vihma
pilt kõvasti põue surutud
valge mees
kapi tagant kes tuli
ja lükkas kahvatuva direktori tugitooli